

Illustreret Tidende.

Nr. 268.]

Udkommer hver Søndag.

— Kjøbenhavn den 13. November 1864. —

2 Rdlr. Qvartalet.

[6te Bind.

Indhold.

Michael Rosing Wiehe, af Carl Andersen. — Maalet, af Fr. Paludan-Müller. — Om det at studere, af Dr. P. S. V. Heegaard. — En politisk Rogerecept. — Parti af „Næselvene“ og „Fogernæs“ i Nordre Nordsø. — Fra Gaden i London. — Ugens Politik. — Gaven, af Aug. Blanche. — Meddelelser af blandet Indhold. — Grændselinien mellem Jylland og Slesvig.

Michael Rosing Wiehe.

Født den 23de Januar 1820; død den 31te October 1864.

Der er Sorg i Danmark, det lille lemstæbde, ydmygede Land; Fædrelandets Ulykke tynger paa hvert et Bryst — men her er dog endnu et Suk tilovers for den Enkelte; thi det var een Draabe meer i Kaffen, da han, den lille, taktsfulde Kunstner forlod os.

Al, Stormen er Herre i Skoven, Bladene falde af, Svaneerne flyde deres vei.

Han var een af disse Svane!

Han var trofast — trofast i Kjærlighed, trofast i Venstabs, trofast i af sin Kunstnerstræben. Han vidste, at det var en lang og trang Vei, som førte derhen, hvor Stjernen vinkede ham, men han gik den freidigt og uforsvæmmed, snublede vel stundom, men reiste sig igjen, og naaede fremad, altid længer fremad mod Idealet.

Han elskede sit Folk, han elskede dets Minder, dets Sprog, dets Sange. Hver adel Tanke, der kan røre sig i det danske Folks Hjerte, kunde ogsaa fylde hans, og af Gud fik han en herlig Gave til at kunne udtale den reen og luttret. Digterens Ord bleve hos ham til renset Guld, han pleiede hver Tanke, hvert Billede med Kjærlighed,

„Som fattige Smaa, der klage;
Han Klæder og Føde skænkte dem,
Han lærte dem at behage,
Han sendte dem fra sit rige Hjem
Herligt smykke tilbage.“

thi Poesiens Genius sad i hans Hjertekammer og hvilede sine Raad til den lyttende Sjæl!

Naar han viste sig, drog det hvert Hjerte ham imøde, fængslet af denne inderlige sympathetiske Klang i hans Stemme, denne Ild i hans Digt, denne usigelige Romantik, der var udbredt over hele den skinnende Skikkelse.

I Alt og overalt søgte han Sandheden: aldrig leflede han med Døgnets Smag, aldrig offrede han til Kalben; tankfuld og selvsødig, men dog gløbende af den hellige Ild, gik han den Vei, hans Genius viste ham som den rette.

Derfor blev han et Smykke for den danske Scene.

Det Pund, Gud havde betroet ham, var han færrig dermed? Spørg Arbejderen, hvis Fritimer han foræblede, i hvis Kreds han traadte ind, for at ogsaa den Ringe og Fattige kunde faae Part i de rige Skatte, som Digterne have skjenket os.

Da fremsteg Helge og Hrolf og Aladdin og alle de Andre for den lydløse Mængde. —

Nu dækker Mulden hans Grav, Stormen suser derover — Danmarks Suk bærer den paa sin Vinge.

Skulde vi da have smilket ham længere iblandt os, af for maaste at see ham med stækket Vinge og sløvet Syn, ham, den herlige Svane, der engang fløj saa høit og løftede os med sig? O nei, Gud kaldte ham i rette Tid! —

Mulden glemmer ham, men hans Navn skal leve.

Ja, naar vi ihukomme dem, der have effekt det stakkels lille Danmark, der have spiet Blæbe til Moberens Krands, da skulle vi mindes Michael Rosing Wiehe!

Carl Andersen.

Maalet.

Brat af Slaget rammet,
Kastet haardt til Jord,
Ligger brudt og lammet
Du, vor gamle Mo'er:
Har Du anden Tanke
Nu, end lid og taal,
Saa forkynd, o Danmark,
Mig dit Fremtids-Maal.

Søn! Elendig, ussel,
Hjertet fuldt af Nag,
Tænker jeg med Blufel
Paa mit Nederlag;
Men trods Bæ og Vaande,
Trods hver bitter Staal,
Holder fast i Haabet
Jeg mit Fremtids-Maal.

Faaer ved Fredens Frugter
Først mit Saar jeg lægt,
Snart jeg mig optugter
Da en Heltelægt:
Ynglinger i Plæbe,
Drenge klædt i Staal,
Mænd med faste Hjerter,
Det er Danmarks Maal.

Dernæst jeg opdrager
Mig en Pigeflot,
Som ei Hjemmet vrager,
Som i Lidt har Hof.
Ingen Døgnets Flaner,
Kendt fra Bog og Maal;
Fromme, stærke Kvinder,
Det er Danmarks Maal.

Saa min Hu mon stande
Til en Ven, en Hæl,
Som med mig vil blande
Blod og ille Blæt;
Som ei troløs svigter,
Høres Fjendeskræal:
Trofast Brodersforbund
Det er Danmarks Maal.

Kroner Vollen Enden,
Har jeg først de Tre,
Drengen, Pigen, Vennen,
Svinder al min Bæe.
Da til Lurens Toner
Blusser Baun og Baal:
Slesvigs Land gjenvundet!
Det er Kampens Maal.

Michael Rosing Wiehe, N. af D.

Fr. Paludan-Müller.

Om det at studere.

(Af Dr. P. S. V. Høgaard.)

Enhver, der blot er nogenlunde fremrykket i sit Studium, vil have gjort den Erfaring, at han har maattet anvende en usforholdsmæssig lang Tid paa at lære den Kunst at studere, eller, som det hedder, paa at lære at læse. Vel maa Begynderen, hvad der ligger i Sagens Natur, altid forholde sig samfunde; men hans Opgave kan lettes ham betydeligt, naar det fra Begyndelsen af gøres ham indlysende, at der virkelig gives en bestemt Methode, ved hvis Anvendelse han deels kan lette sig Arbejds Vanskeligheder, deels opnaae et tilfredsstillende Resultat. Maatte navnlig den yngre Studerende — det vil sige: den Yngre, som virkelig vil studere, og ikke fra først af blaseert opfatter Studiet kun som en „Forretning“ — maatte han i disse Linier finde frugtbare Vink, da er beres Formaal fuldstændigt opnaaet.

Hvad betyder da det at studere? Hvoledes skal jeg bære mig ad, for at begynde paa et Studium? Saadanne og lignende Spørgsmaal gaar naturligvis igennem Begynderens Hoved; han beslutter sig til at være uhyre flittig, henvender sig til en Værd, faaer lagt en Studereplan, ikke blot en foreløbig, men en, der rækker ud lige til Attestatsen; han kjøber Collegiebøger, som han linierer, han spidser sit Blyant, polerer sin Staalpen, tænder sin Vibe og skal til at studere paa Kraft. — Men just som han er naaet saavidt, falder han i Staver, idet han speculerer over, hvoledes han egentlig skal bære sig ad med at begynde; saa vil han vente, til han har skaffet sig Underretning derom, og kommer til Syvende og Sidst slet ikke til at begynde.

Skjøndt denne Combination naturligvis kun er een af tusinde mulige, forekommer den ikkebestomindre hyppigt. Der gives kun een Udvei, naar man vil rede sig ud af denne evindelige, nerveuse Forberedelse, der aldrig naaer til Udførelse, og den er ganske simpel: Begynd blot! Om det saa var Pag. 23 f. Ex. midt i et Punctum, det gjør ikke det Allermindste; men see blot til at faae begyndt! Lad ikke Modet, sørend Du faaer begyndt; det er altid tidsnok senere hen. Om Dette eller Hint skalde være Dig usforstaaeligt eller idetmindste halvdunkelt, saa lad det staae indtil videre; det klarer sig nok. Der gives en misforstaaet Grundighed, som strax vil begribe og fatte Alt, indtil den rene Detail; en saadan Grundighed kan let blive ødelæggende.

Da nemlig Begynderen ikke kan forstaae Alt paa sin Vei, saa pincer han sig selv, bliver mismodig og træt, og ender med et Slags fortvilet Døsen, hvor Linierne danser for Øinene af ham, medens han selv er ganske aandsfraværende. Men naar Frihed og Tillid ere borte, saa Godnat Studium! Det være langtfra, at vi skalde tilraade den unge Studerende en overfladisk og dum Selvtilid, der jasker Alting over uden at beholde Noget deraf; vi gjøre ham kun opmærksom paa, at selv den redeligste Stræben kan have en Fiende i sin egen Grundighed og Videnskab, naar han ikke forstaaer at lede dem.

Det gaaer her med Begynderen omtrent som med Den, der skal lære at løfte; han kan komme med den redeligste Villie og løfte paa Læset, men da han ikke forstaaer at bruge sine egne Kræfter, forløfter han sig og gjør sig saaledes foreløbig aldeles ubrugelig. En Anden, der maaskee staaer langt tilbage for ham i physiske Kræfter, forstaaer derimod at løfte og at give efter til rette Tid, at vende og dreie sig, saa at det næsten kan see ud, som om Byrden selv hjalp til. Paa lignende Maade i Studierne: En vis Mandens Elasticitet er een af de allerførste Betingelser, Begynderen maa lære at kjende; kan han erhverve sig den, er han allerede betydeligt hjulpen. I modsat Fald vil han sikkert bære sig mangfoldige bitre og besværlige Timer i sit senere Studium; thi det er udenfor al Tvivl, at den unge Studerende i den allerførste Tid af sit Universitetsliv gennem utallige, ofte reent umærkelige, Nuancer lægger en Grund, der afgiver Forudsætning for, og bestemmer Charakteren af hans hele fremtidige Studium; der kræves maaskee ikke en Maaned, maaskee ikke otte Dage, sørend han, sig selv ubevidst, har slynget de fine Traade, før lede ham videre i den følgende Tid. Bistnok er dette et Punkt, som i Regelen kun er lidet paaagtet; men det er ikkebestomindre af stor Betydning.

Men naar det nu altsaa er saa afgørende for Begynderen at faae den rette Cours anvist, og Anvisningen lyder paa en Bevisthedens Elasticitet og Fjælsighed, mon dette da er Noget, som er Alle forundt? Eller ere Naturgaverne ikke saa forskellige, at den Ene, ligesom medsyndt, allerede er i Besiddelse af denne Løstestang, medens den Anden ikke kan erhverve sig den, og selgelig gjør bedst i at ernære sig ved en tarvelig Hvergarnsflid, der strax tilegner sig „Rub og Støb“? Bistnok ere Begavelsene uendeligt forskellige; men der er Ingen, uden at han jo til en vis Grad kan naae denne Elasticitet, naar han kun selv, efterat være bleven gjort opmærksom paa dens praktiske Betydning, arbejder paa at naae den.

Naar nu altsaa den Studerende har gjort Begyndelsen, findes der som sagt Meget, han ikke forstaaer eller kun halvt forstaaer; men der er dog altid Noget, som er ham indlysende, og dette maa han endelig strax holde fast paa som en lille Capital, en lille Selveidom. Han maa ligesom opgjøre det

Regnskab med sig selv, at om han end ikke forstaaer Andet, saa er der dog saa og saa Meget, som virkelig er ham klart. Ved at fortsætte paa denne Maade, vil han snart have en lille Kreds af lyse Punkter, der efterhaanden klare op i den Baggrund, som fra Begyndelsen af indeholdt saameget Dunkelt. For Den, der har prøvet det, er der noget Tilfredsstillende og, om man vil, ideelt Beroligende ved at fordybe sig i et enkelt Punkt, medens foreløbigt alt Andet træder i Baggrunden. Men til en saadan Fordybelse i Sagen kræves der rigtignok, især i Begyndelsen, en ikke ringe Energi, fordi man er altsor tilbøielig til at slippe Det, man har begyndt at forstaae, for at give sig ud paa det vilde Hav af alt Det, man ikke fatter.

Den Studerendes hele Opgave lader sig hense under tre Hovedsynspunkter, som i det følgende ville blive Gjenstand for nærmere Betragtning, nemlig Tilgængelsen af Stoffet, Erinbringen og Productiviteten.

Allerede i Skolen er man jo vant til at tilegne sig; man kunde næsten sige, at Gjærningen i Skolen hovedsagelig indskrænker sig hertil; men hvor forskjellig herfra er ikke Tilgængelsen ved Universitetet? Der er nu ikke længere Tale om bestemte Pens, afmaalte til bestemte Dage og Timer; tværtimod overlades det jo til hver Enkelt selv at inddele og ordne sit Stof. Allerede denne Omstændighed har for den tænksomme Begynder noget Væsentligt; thi vel har han Følelsen af Frihed, men han mærker snart, at den Tvang, hvorunder han blev holdt i Skolen, tillige støttede ham; det er ligesom Gangkurven, der nu tages fra ham, og det er derfor ikke saa underligt, om han er lidt svimmel i Begyndelsen. Maaskee vil det være helbigt, om han ikke altsor pludseligt opgiver den tilvante Tvang, men paa egen Haand fortsætter med en bestemt Anvendelse af sin Tid; at læse frit paa ubestemte Tider forudsætter en Aandsmodenhed, en Sikkerhed paa sig selv, som man i det Hele neppe tør gjøre Regning paa hos Begynderen.

Hvad er da egentligt det at tilegne sig et videnskabeligt Indhold? Det er for det Første ganske bestemt ikke det Samme som at lære Lectier. Mauge, som ere i Vildere med denne Sag, søle sig senere bittert stufede. Idet de nemlig komme til Universitetet, have de et Slags Forestilling om, at her er Indgangen til et ideelt Eldorado, til Musernes Tempel, Athenes Helligdom osv., her er Frihed i Studierne og aandeligt Samliv i det akademiske Borgerskab, og hvad er her ikke, naar den unge Studerende bæres oppe af Stemning og tilstrækkelig Phantasi! — Faar han her ikke lidt Veilebning til at forstaae sin egen Stilling, saa vil den ideelle Forgyldning snart afflides, og bagved den finder han store Lærebøger med alenlange Systemer, Forelesninger, han kun med Vanskelighed kan følge, fidebe Collegier, der tilmed ere meer eller mindre defekte — hvad Under da, om han fortviler og i sit stille Sind gennem en kras Realisme naaer det Resultat, at den megen Tale om „Musernes Hjem“ i Grunden kun er en poetisk Mystification, man betjener sig af, for at skjule det Tunge og Besværlige, omtrent ligesom man om En, der er kommen i Forbedringshuset, euphemist siger, at han „er i Kongens Tjeneste“. Saa er og bliver dog Realiteten i Stoffets Tilgængelse den, at man lærer Lectier; kun at det nu foregaaer efter en større Maalestok end i Skolen og selgelig er langt besværligere.

Hvad man her strax bør være opmærksom paa er, at Idealerne aldrig ligge fuldstændige paa Alfabet, saa at man kun behøver at immatriculere som akademisk Borger, for strax og uden videre at føre et Liv i Ideernes Rige, at „leve med de Store“. Den, der vil Begynderen vel, maa hellere vise ham, at strengt og vedholdende Arbejde er den eneste mulige Vei til et tilfredsstillende Resultat. Som første Betingelse for Tilgængelsen nævne vi da god Villie og Opmærksomhed; man maa være lydsaaen, naar man arbejder og omfatter Sagen toto animo et corpore. Man vil let gjøre den Erfaring, at man ofte kan tilegne sig mere i een Time, end man under andre Omstændigheder er istand til i en heel Dag. Det behøver aldeles ikke at være et Tegn paa Flid, at man sidder og ruger over sine Bøger fra Morgen til Aften; Maalestokken er her ikke at søge i Tidslængden, men i Aandsvirksomheden. Lad os engang til Exempel tænke os, at Opgaven var at tilegne sig et historisk Stof, og at man da vilde sætte sig til at læse Side op og Side ned; mon ikke en saadan Læsen snart skalde blive trættende og utaalelig? Denne eensformige Stirren paa de væglende Begivenheder, Navne og Aarstal kan virke uendeligt sløvende, fordi man begynder Tilgængelsen paa en reent fortvilet Maade. Man skal derimod begynde med den Forudsætning, at der i Begivenhedernes Masse er noget Væsentligt og Afgørende, og Andet, der danner den fjernere Mellemgrund eller den flygtige Baggrund. Nu kan ganske vist Begynderen ikke ved den første Gjennemlæsning skarpt adskille disse forskellige Elementer; men set kan han, nemlig møde med Bevistheden om, at en saadan Forskjel i Stoffet er tilstede. Med denne Forudsætning for Die maa han da, efter bedste Evne, søge at mærke sig de Hovedbegivenheder, der idetmindste forekomme ham at være de afgørende Centralpunkter, medens han foreløbigt lader alt det Øvrige falde

udenfor Betragtningen. Lad ham nu ogsaa tage fejl, lad ham fremhæve Ting, der i Grunden ere uvæsentlige; det gjør Intet til Sagen; han skal nok i det følgende vide at rette sin Feiltagelse. Hovedsagen er endnu ikke, om han altid træffer de sande Midtpunkter i Begivenhederne, men Hovedsagen er, at han overhovedet søger efter dem. Det praktiske Udbytte faaer han kun, naar han paa denne Maade selv gjør Felttoget med fra Begyndelsen af; han maa selv opleve Vanskelighederne og overvinde dem, thi derved opnaaer han en Sikkerhed i Tilgængelsen, ganske anderledes, end naar det Hele bliver serveret for ham af Andre, som i Forveien have gjort det grove Arbejde. Den, der saaledes, for at blive ved Exempel, arbejder og ligesom borer sig ind i Historien for at naae Hovedbegivenhederne, er stillet omtrent som En, der danner Cartoner til et stort Maleri; begyndte han uden videre paa Maleriet selv, skalde de mange Figurer, Lys og Skygger snart forvirre Overblikket. Nei, man maa begynde med store, anskuelige og eenfoldige Billeder af Historiens Begivenheder. Man maa f. Ex. i Grækenlands Historie mærke sig enkelte Charakterbilleder for Persekrigen; Kampen mod Perseerne for Frihed og Uafhængighed; den gennem Kamp og Seir opvaagnende Selvstændighedsfølelse, der giver sig Udtryk i den saakaldte perikleiske Tidsalder, Culminationpunktet af Kunst og Videnskab; den langsomt indtrædende Slappelse og Tvebragt, indtil Grækenland undertoing af Macebonerne. Dette være i al Korthed et Exempel paa, hvad her sigtes til, naar vi tale om en foreløbig Cartontegning. Tilgængelsen er her saa simpel, at man gennem tilsvarende Billeder kunde meddele de historiske Begivenheder selv til Børn. Det er et Slags Fugleperspectiv, man her søger, hvor man kan see ned over Begivenhedernes Mælle. Fortsætter man nu Metoden og anvender den paa de mellemiggende Partier, vil man til sin Fornøjelse snart mærke, at man kan bevæge sig i Historien med samme Sikkerhed, hvormed man finder sig titrettede i sine egne Bærelser. Kun fordres det udtrykkeligt, at man bevarer de engang erhvervede Hovedpunkter, efterhaanden som man gaaer videre. Her kræves Taalmodighed, at man ikke begynder med at ville rumme Alt paa engang, thi det kan man ikke; her kræves Tillid til, at Sagen virkelig lader sig gjennemføre og Udholdenhed til at føre den igennem; men at Metoden, reent praktisk talt, lønner sig, vil man i en forholdsvis kort Tid let kunne overbevise sig om.

Gjelder det om denne første Form for Tilgængelsen, at her kræves austrengende Opmærksomhed for selv at finde Hovedpunkterne, saa er dog Opmærksomheden nærmest vendt indad mod Stoffet selv. Der gives imidlertid en anden Form for Opmærksomheden, der gaaer uester, og som det for den unge Studerende ligeledes er af stor Bigtighed at lære at kjende. Det er nemlig herhjemme hos os en gennemgaaende Censidighed, at man saavidt muligt holder sig til sin Lærebog og sit Collegium og joler et Slags instinkt-mæssig Frygt for at gaar udover disse, da det jo let kunde hælde, at man kom i Berøring med Tanker, der sørgede En Stoffet, som allerede er stort nok i Forveien; man undgaaer at tale om Sagen, for at ikke en Anden usforvarende skal vække Bevistheden om Meget, som mangler os; man mener, at naar man tilegner sig, hvad der staaer i Lærebogen plus Collegiet, saa kan Ingen med Billighed fordrø Mere.

Dette er imidlertid en stor Bilsfarelse; man er da ikke især med at studere, men med at lære Lectier. Deri bestaaer just Friheden, naar man gaaer fra Skolen til Universitetet, at man venter sin Opmærksomhed udover det snevre Examenpensum. Det er ikke ved at læse dette eller hint Bestemte, at man i Sandhed studerer; men ved en succesfuld Tilgængelse af uendelig mange Smaabidrag og Belysninger opstaaer som af sig selv Kundskaabmasen og den sande Tilgængelse. Det gaaer med den videnskabelige Dannelsen, som med Dannelsen i det borgerlige Liv; hin erhverver man sig først, naar Opmærksomheden ikke alene, om end fortrinnsvis, er rettet mod Lærebøgerne, men ogsaa paa den til Studiet svarende Literatur i det Hele; ligesom man heller ikke erhverver sig borgerlig Dannelsen ved flittig Læsning i „Knigges Omgang med Menestere“, men først gennem en paa det virkelige Liv rettet Opmærksomhed. Her er ikke Talen om at drive „Allotria“, at have en eller anden Specialitet ved Siden af sit egentlige Studium, en Specialitet, der ofte kan udarte til et latterligt Liebhabereri, hvorunder man skjuler sin Mangel paa alvorlig Flid; men her sigtes til den universelle Dannelsen, der i Nutiden er uundværlig for enhver Studerende. Derfor en Student f. Ex. interesserer sig for Mathematiken, saa er det en Misforstaaelse, naar han troer at naae den sande Dygtighed derved, at han ubeflukkende fordyber sig i mathematiske Formler. Om han end erhverver sig nok saamegen Habilitet i denne ene Retning, saa har han „afgrændset“ sig i alle andre Retninger; med andre Ord, han er „borneert“. Ligesom Enhver i den praktiske Virkelighed trænger til Afvejning i Arbejdet, saaledes ogsaa i Studierne; Tilgængelsen lettes naturligvis betydeligt, naar man forstaaer at oekonomisere med sine forskellige Evner. Det er let at indse, at det forskjellige arbejds Stof stiller særlige Fordringer til de forskellige Evner, snart til den abstracte Tænkning, snart til Phantasien, til Abstractionen, til Hufommelsen osv. Saaledes vender f. Ex.

Philosophien sig nærmest mod Tænkningen, Historien nærmest mod Fulkommelsen og Phantasten; men hvor stor Forskel er der igjen ikke mellem Phantasiens Anvendelse i Mathematiken og i Historien? Som man nu kan øve de legemlige Kræfter ved Afvejtning i Arbeidet, saaledes er det ogsaa i den videnskabelige Tilgængelighed af stor Vigtighed, at vægle med Anvendelsen af Håndbøgerne; man kan være træt af at arbejde i et historisk Stof, og ikkedestomindre føle sig recreeret ved at gaae over til en mathematisk Analyse eller en æsthetisk Fremstilling; det er just Modsætningen, der her er velgjørende. Det forstaaer sig af sig selv, at vi ikke tilraade en planløs Omflakken paa alle Genmæker, men vi tilraade den Studerende at undgaae den trivielle Gensformighed, og at give det strenge Examensstudium Colorit og Friskhed.

Endnu eet Punkt ville vi her berøre, hvor Talen er om Tilgængeligheden, og det er: altid at gjøre sig selv nøiagtigt Rede for, hvad man veed, og hvad man ikke veed. Rigtigst skulde man synes, at Fordringen i sig selv er saa naturlig, at den ganske umiddelbart maatte melde sig for enhver; men dette er saa langt fra Tilfældet, at just de Færreste af egen Drikt blive opmærksomme derpaa. Der findes i ethvert Menneskes Bevidsthed en Myr af Tanker og Forestillinger, som forekomme saa hverdagsagtige og bekendte, at han aldrig falder paa at gjøre sig Rede for, hvad de egentligt betyde. Ja, det er just Sagen, han kommer ikke til at gjøre sig selv Rede derfor. Man kan see et Materi og modtage et stærkt Indtryk; man kan i lange Tider derefter synes, at Indtrykket er bevaret heelt og ubeelt; men nu falder man af et Tilfælde paa at ville gjenneemgaae Indtrykket i det Enkelte, og man finder til sin Forundring, at man aldeles Intet kan faae fat paa; jo mere man vil fæstne Billedet, desto mere svinder det bort i det Ubestemte. Man kan høre en Høi Musik, der virker længe efter som i et Echo, paa en Bevidstheds Sangbund, og man har endnu Tilfredsstillelsen; men idet man vil fastholde Tonerne skarpt og bestemt, flygte de bort i et ubestemt Virvar. Paa lignende Maade med Bevidstheden og Studiet; man synes ofte at have tilegnet sig et Stof, men lader sig bedrage af Totalindtrykket; naar man omsider skal gjøre Rede for Sagen i det Enkelte, falder det Hele fra hinanden. Det er derfor een af Tilgængeligheds Grundregler, at man ikke blot bliver sig Stofset bevidst, men bliver sig Tilgængelsen selv bevidst, saa at man ikke nøies med at vide „saadan Noget om det“; thi det er slet Intet at vide. Ved en Auction er det først Hammerlaget, som gjør Eiendomsretten vis; ogsaa i Studiet er der et Tilgængeligheds Hammerlag, som maa faade, inden den aandelige Eiendomsret er indtraadt. Dette er af uvrudelig Betydning; men naaget det i og for sig er saare let at gjenneemføre, saa valder det alligevel Begynderen megen Besvær, fordi det fordrer den høieste Anspændelse, den mest selvbevidste Energi. — Det er en Skjæbetsynd hos Begynderen, at han bliver staaende ved det ubestemte Indtryk, istedetfor gjenneem en Talen med sig selv at blive sig sin Videns endnu engang bevidst. Den praktiske Prøve vil strax kunne sige enhver, hvorvidt han er paa rette Veie; der fordrer blot, at han ved Slutningen af et Arbeide, det være større eller mindre, i ganske bestemte og korte Udtryk for sig selv gjentager Hovedtankerne i det Tilgængede. Vanheligheden ligger naturligvis her, som overalt, i at faae begyndt; thi naar man først har vænnet sig til Metoden, indfinder Fordringen sig af sig selv.

(Sluttet.)

En politisk Rogerecept.

(Efter „Magazin pittoresque“ ved Th. B.)

Cardinal Mazarin, Frødens Besejrer, stod i Begreb med at underhandle om Fred med Spanien. Hoffet beredte sig til Afreisen til Pyrenæerne, og Cardinal-Ministeren, der var langt mere Rød end Lov, tænkte paa en List for at bringe sine diplomatiske Projecter til en god Afslutning. „Jeg troer at have blandet Kortene godt, Pater Cyrillus,“ sagde han til en italiensk Munk, hvem han pleiede at raadsørge i vanskelige Anliggender. „Godt blandede ere de ganske vist, Monseigneur,“ svarede Munken, „men Don Louis de Haro er en fin Spiller og holder indtil nu stødte Trumfen i Haanden.“ „Gives der intet Middel til at virke paa ham?“ „Jeg kender kun eet; det castilianske Kjøkken kan ikke maale sig med det franske, og jeg er overbevist om, at den mørke Spanier ikke bliver uselsom for vore fine Ragouts.“ „Jeg veed, at Don Louis de Haro, omendkjendt han er hengiven til alle syv Dødsynd, dog har en særegen Forskjærlighed for Taffellets Glæder. Kjender De en fortrinlig Køl, som kunde være værdig til vor Fortrolighed?“ „Ja, Monseigneur!“ „Hans Navn?“ „Batel! Han er en Kunstner, en Mand af Genie. Har Deres Eminence ikke hørt tale om den Vinauce, der gjorde saa stor Opsigt ved den Fæst, som Overintendanten, Fouquet, gav Kongen?“ „Jo! jeg erindrer at have hørt tale derom. Hvorfor har han ikke taget den uforlignelige Batel i sin Tjeneste?“ „Fordi han hører til Prindsen af Condés Hofholdning.“ „Troer De, han vil indvillige i at levsage os til Pyrenæerne?“ „Jeg er overbevist derom, og ligeledes om,

at Don Louis de Haro vil undertegne Alt, hvad De suffer, naar han har spist.“ „Nuvel! foresil mig Batel!“ — Den følgende Dag modtog Cardinalen Kogekunstneren, de fine Ragouts Christoffer Columbus, og havde den Naade at underholde sig fortroligt med ham. „Monseigneur,“ sagde Batel, „indtil denne Dag har man endnu ikke værdiget Kjøkkenet og Kogekunstnerne den Opmærksomhed, som sømmer sig. Overintendanten, Fouquet, er den første Mand i dette Aarhundrede, der forstaaer at spise. Hvilken Glands udfolder han ikke ved sine Gjestebud! Jeg har derved faaet Leilighed til at studere Gastronomien fra Grunden af og at danne en Videnskab af den, som har Regler og Syntax, lig den bedste Grammatik.“ „Og Deres berømte Vinauce,“ spurgte Cardinalen med en fint spottende Latter. „O, Monseigneur, man kunde skrive en Bog om den store Vigtighed, som Vinen har for Kogekunsten. Dypregnelsen af alle de Retter, hvori den bærer Hovedbestanddelen, vilde trætte Deres Eminence. Jeg nøies derfor med kun at tale om de i Champagne kogte Ryrer, som glædede sig ved Hans Majestæts hele Bisfald.“ „Ryrer i Champagne?“ „Ja, Monseigneur, det er en ny Ret.“ „De er et opfindsomt Hoved, Herr Batel, De vil gjøre Deres Lykke og efterlade et berømt Navn i den franske Kogekunsts Annaler.“ „Naadige Herre, omen accipio, jeg tager imod Spaadommen. Den Berømmelse, den Berømmelse! efter dette ædle Maal sigter hele min Stræben.“ „Batel,“ vedblev Cardinalen i en alvorligere Tone, „De ledjager mig til Pyrenæerne, der vil jeg overbevise mig om, hvorvidt Deres berømte Ret fortjener sit Ry.“ „Jeg forstaaer mig ogsaa noget paa Vin,“ tilføiede han smilende, „og classificerer f. Ex. Frankrigs Frembringelser paa følgende Maade: Bordeaux er Adelsmændenes, Burgunder de riglelene Borgeres og Champagne Damerens Vin.“ „Bravo, Monseigneur, Herr de Basompierre, Frankrigs berømteste Drikker, kunde ikke have truffet nogen bedre Inddeling.“ Cardinalen, som kun var nedladende, hvor hans Fordeel bød det, og som meget godt forstod at indskrænke sin Redelighed, gav et næsten befalende Bortvisningsstegn, og Batel forlod Hotellet. Ti Dage senere afreiste Hoffet til Pyrenæerne. Cardinalen vidste, at han ingen Tid havde at spille, og ønskede levende at undertegne Freden med Spanien og at lade Ludvig XIV ægte Infantiinden Maria Theresia. Det ligger her udenfor vor Hensigt at fortælle de Omstændigheder, som gik forud for og fulgte paa denne berømte Sammenkomst; vor Dypgave bestaaer blot deraf, at berette om Batels Ret og sammes Følger. Som en forsigtig Mand havde vor Kogekunstner forsynet sig med de bedste Frembringelser fra Rheims og Eprenay. Han vidste, at Kongen gav Champagnen Fortrinnet fremfor alle andre Vine, og betragtede denne kongelige Tilsielighed som en Forløber for de Triumfer, han haabede at feire. Aftenen før den Dag, paa hvilken Wgtestabscontracten mellem Ludvig XIV og Infantiinden skulde undertegnes, lod Cardinal Mazarin Batel talde. „De veed forhøiagtigt at værdige det Dem betroede Hverv i det fulde Vigtighed,“ tiltalte han ham. „Monseigneur skal blive tilfreds med mig.“ „Stulle vi have Ryrer i Champagne, som overgaae de ved Herr Fouquets Gjestebud serverede?“ „Ja, Deres Eminence, jeg har gjort flere Forsøg og er vis paa et heldigt Udfald. Naar Don Louis de Haros Gane ikke er fuldkommen blaseert, kan han ikke modstaae min Ret.“ „Godt,“ sagde Cardinalen, „hold Deres Løfte, saa kan De være forvisset om min Taknemmelighed.“ I den Nat, som gik forud for det diplomatiske Middagsmaaltid, lullede den berømte Køl intet Die og svarede dem, som formanede ham til at unde sig nogle Timers Hvile: „Alexander kunde sove om Ratten før Slaget ved Arbela, men Batel maa overlægge og vaage, thi det er lettere at træffe Forberedelser til et Slag end til et Gjestebud.“ Maaltidet var prægtigt og anrettet med den største Smag. Don Louis de Haro var henrykt over Ryrerne i Champagne og bad Cardinalen om Recepten. „Den er min Køls Hemmelighed,“ svarede denne, „og jeg troer neppe, han vil bekomme sig til at meddele den.“ „Jeg vil bevæge ham dertil, jeg sparer ingen Penge.“ „Batel er meget rig og lidet tilgængelig for Gulds Indflydelse, desuden er hans Herre, Prindsen af Condé, endnu rigere og mere rundhaandet end Deres Naade.“ „Hvad er der at gjøre? Jeg er bestemt paa ikke at vende tilbage til Madrid uden den kostbare Recept.“ „Det er altsaa Deres Naade meget om at gjøre,“ spurgte Cardinalen, idet han trak et sammensolbet Papir op af Lommen, „jeg har faaet Recepten af Batel.“ „Giv mig den, jeg lover Dem derfor.“ „Hvad?“ spurgte den listige Cardinal. „Alt, hvad De vil.“ „Belan, lader os træde ind i dette Cabinet,“ sagde Mazarin, idet han aabnede Døren til et Sideværelse, „vi ere her ganske usforstyrrede.“ Don Louis de Haro fulgte ham, og Mazarin forelagde ham Fredsbetingelserne, idet han opfordrede ham til at undertegne dem. „De fætter mig Pisolen for Brystet,“ sagde Spanieren, „der er i dette Fredsforslag nogle Artikler, som maae modificeres.“ „I saa Fald beholder jeg Recepten.“ „En Ven!“ raabte Don Louis de Haro, og han stred under. „Her er Recepten,“ sagde Cardinalen. „Spanien har betalt den dyrt,“ svarede Castilianeren. — „O Apicius, o Lucullus, alle I berømte Oldtidens Finsmagere, jeg har overgaaet Eder!“ udraabte Batel, da han erfarede sin Retts Virkning. „Det er mig, som har

mæglet Fredens Afslutning, vor unge Konges Wgtestab kom istand ved mine i Champagne kogte Ryrer.“ „Batel,“ sagde Cardinalen, „jeg skal anbefale Dem til Kongen.“ „Jeg takker Dem, Monseigneur, men jeg bliver i Prindsens Tjeneste.“ — I Virkeligheden forlod Batel ikke Prindsen af Condé, og døde ogsaa som hans Køl. Han dræbte sig som bekendt i Chantilly, fordi de Havfiske, som han skulde bruge til et stort Gjestebud, ikke indtraf i rette Tid. Man fortæller, at han, før han gjenneemborede sit Bryst med Dolken, i dybeste Smerte udraabte: „Dø! dø for elendige Havfiskes Stofd, jeg, som har opfundet Ryrerne med Champagne og langt mere end Cardinal Mazarin har bidraget til Freden med Spanien og Kongens Wgtestab.“ Hans Selvmord har imidlertid gjort ham mere berømt end hans Rogerecepter, som den Dag idag alle ere glemte. Kun een har overlevet ham: Ryrerne i Champagne.

Parti af „Næselvæn“ og „Fagernæs“ i Nordre Aurdal.

Hvad der gjør en Reise i Norge interessant, det er den rige Afvejtning i Naturen. Hvert District, hver Dal har sin Eiendommelighed. Nordre Aurdal i Valdres, hvorfra vi idag levere et Billede, er en bred Dal med opdyrkede Marker, smukke Elve og anseelige Fjælde til begge Sider. Men Charakteren i Valdres er ogsaa meget afvejlende. Den smukkeste Deel af Districtet er maastee øvre Stidre, som ligger udenfor den almindelige Landevei, den imponanteste er Vang, som grænses til Bergens Stift og har Noget tilfælles med dette høiere Fjeldland. Folket i Valdres er kvist og livligt, de smukkeste norske Folkemelodier komme herfra. Dog finder man dem ikke, naar man reiser den slagne Landevei, ligesaa lidt som den rette Folkereiendommelighed kommer tilsyne, naar man kun haster frem ad Postveien. Man maa ind i Sidevalerne, opsøge Folket paa de spredte Gaarde og Sætere; først da vil man træffe den rette Tone, saavel i Sang som i Tale.

Skal man fra Christiania over Land reise til Bergen, bør man vælge Veien gjenneem Valdres og ikke gjenneem Hallingdal. Valdres er et smukt Land, Veien er bedre og Nattekvartiererne ere meget gode, medens de paa Hallingdalsveien ere temmelig middelmaadige. Blandt Skifterne udmærker det nylig oprettede Fagernæs sig i høi Grad. Navnet er komponeret af Stationsholberens, som er et Vymenneffe fra Christiania, men Ingen, som har seet Stedet, vil forarges over det gamle Navn, men tværtimod tilstaae, at det er fuldstændigt betegnende. Man skal have vanskeligt ved at vælge et smukkere Punkt til et Vertshuus, thi Omgivelserne ere saa rige og saa smukt grupperede, at de ligesom mere høre hjemme i et Eventyr, hvor man dnynger Localiteterne over med alflens Pragt, end paa en Landevei i det virkelige Liv. Her er Fjeld, Skov, Vand, Næs, Mark; her er Alt ordnet paa den ynigste Maade. Fjeldene ere høie, Stoven grøn og tæt, Vandet blaat og klart, det fremspringende Næs saa smukt begrænset, Mark og Eng saa duftende. Har man Tid, flaaer man sig ned her en Stund, for nøiere at betragte og leve sig ind i den delige Natur. Hertil kommer den meget væsentlige Ting, at Huset er godt og smukt indrettet. Hvad man saa sjældent seer paa Landet i Norge, det er en symmetrisk Ordning af de til en Gaard hørende forskjellige Bygninger. Her ligger Hovedbygningen midt imellem to lange eensartede Udhuse og har derfor Udseende af en moderne Herregaard. Paa det anseelige Gaardsrum mellem Bygningerne staae flere rante Fyrretæer, som gjøre en meget god Virkning. Alt er saa stabeligt og hyggeligt. Redskiveren heraf kom til Stedet en maaneklar Aften og tilbragte her en solblank Søndagformiddag, saa han maastee har seet paa Alt med en overdreven Velvillie, men senere har han af flere Reisende hørt Fagernæs nævne paa en jaaban Maade, at han ikke tager i Betænkning at sende et Billede deraf med til det delige Danmark. P.

Fra Gaden i London.

(Af et Brev fra en dansk Reisende.)

... Hvad der af Alt i London har forbauset og moret mig mest, er den umaadelige Færdsel i Gaderne. Folk løbe med Tungen ud af Halsen, som om de skulde til en Ildbrand, Omnibusserne og Cab'erne fare igjennem Gaderne saa stærkt, som Hestene kunne løbe. Omnibusskudstene ere fuldkomne Gentlemen, med Håndsker og høie Hatte, og styre Hestene med en Færdighed, som man ikke seer Magen til andetsteds. Man maa nu heller ikke troe, at de engleste Omnibusser have ret meget tilfælles med vore store Klobede Kæster, der efter min Mening ere noget af det mest Uensigtsmæssige og Stygge, man kan tænke sig. De engleste Omnibusser ere smaa og lette, og rumme dog sexogtyve til otteogtyve Passagerer, tolv indeni og fjorten eller sexten udenpaa. Arterne ere anbragte tæt ved hinanden, saa at Vognen kan gjøre ganske korte Vendinger; Vognkassen selv er sænket ned mellem Hjulene, saa

Lagerne i Nordre Aurdal, efter Photographi af M. Selmer, tegnet af G. Emil Libert.

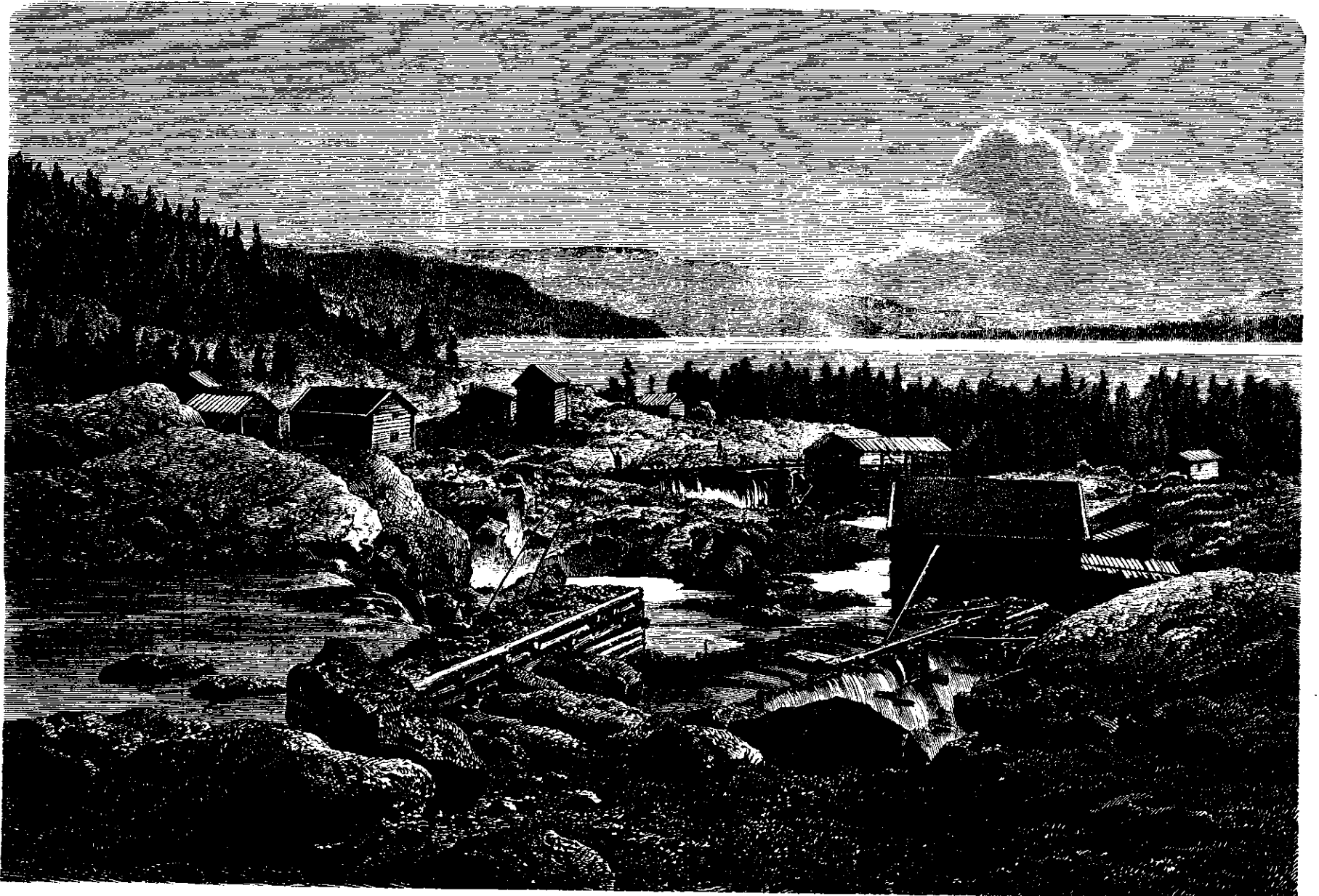
at man med Letthed kan komme op paa Toppen af Omnibusen, og uden Fare sidde her og læse sin Avis eller ryge sin Cigar.

Midt i denne Masse af Omnibuser og Cab'er seer man uhyre Fragtlæs, forspændte med tre, fire eller fem store Yorkshireheste, den ene foran den anden, saaledes som Kjøbenhavnerne have kunnet glæde sig ved at see det under Gas- og Vand-

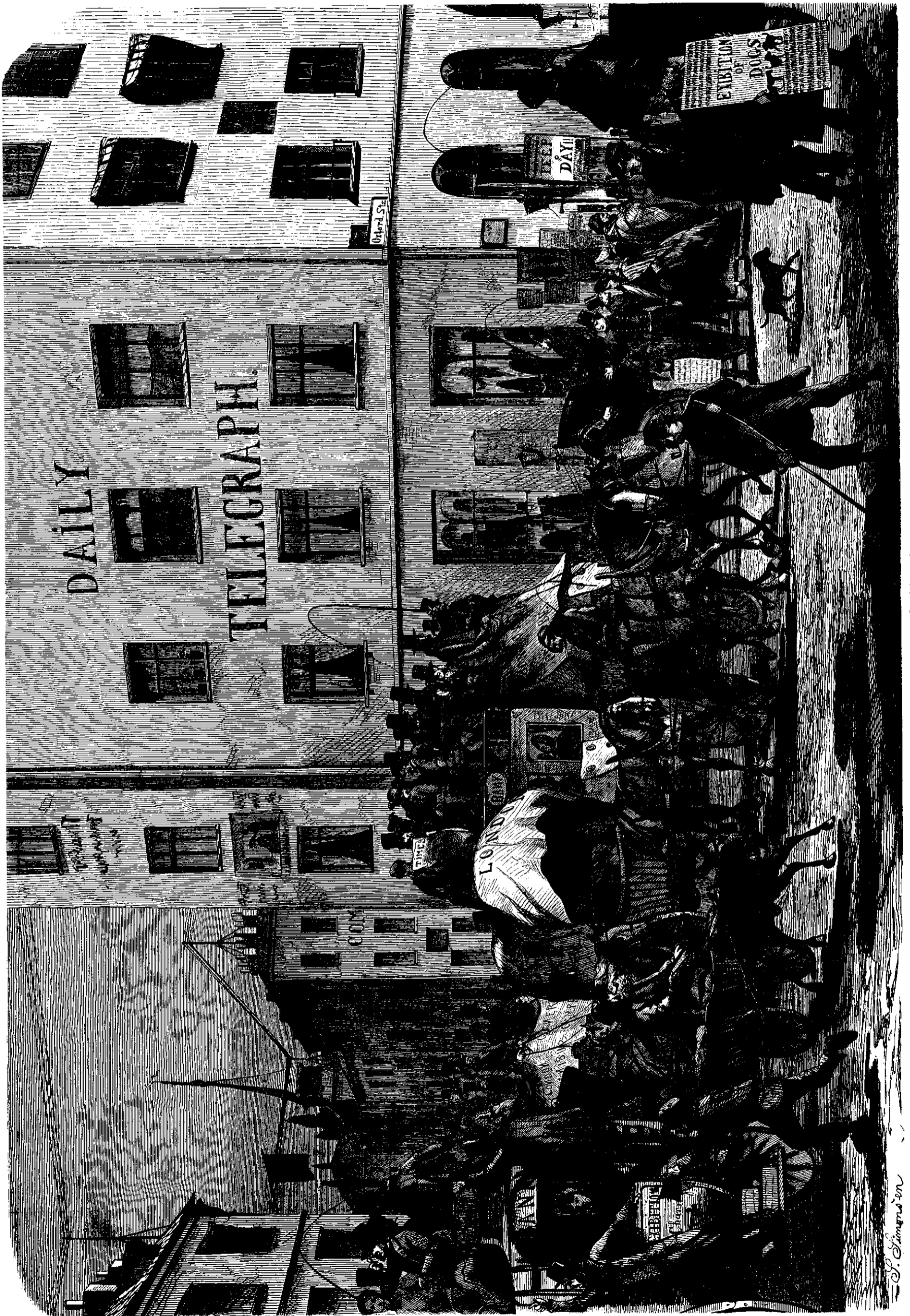
værkernes Anlæggelse. Paa den forreste Hest sidder Kubsten, der alene ved Hjælp af en Pibst og Raab veed at styre de fløge Dyr. Uagtet den mageløse Færdsel i Hovedgaderne, der ofte ere saa overfyldte, at det Hele seer ud som en Orød af Heste, Bogne og Mennesker, som alle søge at bane sig Vej, den ene paa den andens Beløstning, hersker der dog overalt den største Orden, hvilket vel nærmest skyldes Londons vel-

organiserede Politi. Overalt paa Gadehjørnerne seer man disse policemen, der ere net paaklædte i blaa Kjole, og forøvrigt udstyrede som vort Politi.

Ligesom alt Andet i London, fremtræder Humbug'en her i den mest storartede Skikkelse. Overalt møder Diet uhyre Placater, der i alle mulige Farver og med alle mulige Størrelser af Bogstaver fortælle, hvor man faaer den allerbedste

Møseløvne i Nordre Aurdal, efter Photographi af M. Selmer, tegnet af G. Emil Libert.

fra Gaden i London, tegnet af S. Simonsen.

S. Simonsen

Sherry, den fortrinligste Thee, de billigste Kjøletøier osv. Jernbanestationerne ere i bogstavelig Forstand bedækkede med Placater, der naturligvis give dem et højt broget og udgyg- ligt Udseende. Rundt om paa Gaden seer man Mænd, be- skæftigede med at stikke Folk smaa Placater i Haanden, og vil man gjøre sig den Uleilighed at tage imod dem, kan man ved at passere Hovedgaderne saae Kommenerne aldeles fylde af disse Annoncer, der i det mest indtrængende og overbevisende Sprag underrette En om, hvor man faaer de uigjennemtrængeligste vandtætte Klæder af Verden, hvor man faaer Støvler, der vare tre Gange saalænge som alle andre, og Patentproptræ- fere, i Besiddelse af alle tænkelige og utænkelige Fortrin. Mange Haandlende, Industrivende og Skuespildirectører foretrække at anbringe deres store Placater paa Plader, der hængte foran og bagpaa Mænd, gjennemvandre London i en- hver Retning. Ofte kan man see hele Rækker paa mere end tyve saadanne Placater, der tillige agere Smagsdommere, idet de underrette Publicum om, at vedkommende Sjouer har seet den og den Comedie, Hunde-Udstilling eller deslige, og kun længes efter at see den igjen. Om Lørdagen træffer man Masser af disse vandrende Skilte, der ivrigt minde Folk om, at Boutikerne lukkes tidligt den Dag paa Grund af Helligaften, og at der efter Lørdag kommer Søndag — lige- som man om Aftenen forbauses ved at møde transparente Placater, anbragte paa Lygter, der ofte i Form af en Hat pryde Bæverens Hoved.

Mærkeligt er det, at man i London, hvor den største Glendighed findes Side om Side med den største Velstand, idet de usleste Gader ofte skjule sig tæt bagved de rigeste og mest befærdede, næsten aldrig seer Figgere. Fattige er der nok af, men de vide i Almindelighed at skabe sig en Virk- somhed, hvorved de rigtignok, ofte kun som en Masse for Fig- geri, kunne tjene det Allernødvendigste. Mange have saaledes valgt til Næringsvei at holde saameget af Gaden reen, at man lærstøet kan passere den, og række taatmodigt Haanden frem til Enhver, der benytter hans Sti, som sædvanlig er anlagt saaledes, at man maa gaae den, enten der er reent eller sølet. Som oftest sige de Intet, eller indskrænke sig til at bede om Lidt til en ny Kost. Andre søge ved det ibeligt gjentagne Raab "Only a penny!" at overtale Folk til at for- sone sig med Ribepidse, Spadsjereskotte, Kamme, Børster osv., og man maa i Sandhed forbauses over, hvad man paa denne Maade kan faae i det dyre London for en Penny, der i danske Penge ikke er mere end tre og en halv Skilling. En stor Klasse Dreng, der klæbte i røde Blouzer med paafyede Nu- mere synes at danne et heelt organiseret Corps, er efter hver øjeblik Skulle, som forgjæves anstrender sig for at vasse London reen, ivrigt beskæftiget med at puble Folks Støvler — et Ar- bejde, som de udføre med en utrolig Færdighed. Mindre heldigt Stillede af det unge England søge at vække de Omnibus- tjørendes Barmhjertighed ved paa Kanten af Fortoget uden Hensyn til de Spadsjerende at staae Mølle, og følge Omni- busen paa denne Maade, til en eller anden Tilflue fra Top- pen belønner hans Udholdenhed med en Halvpenny eller en Cigarstump, der paa Grund af den høie Told, som hviler paa Tobakken i England, her betragtes som en Gjenstand af ikke ringe Værdi, idet den ved at blive behandlet paa behørig Maade kan afgive en behagelig Røg, Ekraa- eller Snuus- tobak. En stor Mængde tjener sit Brød ved at underholde Folket paa alle mulige Maader. Til Skueplads vælge de som oftest de mindre befærdede Gader, der støde til Hoved- gaderne, fra hvilke man fra Taget paa en Omnibus kaster et flygtigt Blik paa disse Optrin, der altid bringe Folk til at strømme sammen i store Masser. I een Gade gjøre saaledes fem sex sværtebe Menninger, der udmeiede paa Regerviis kun ved deres engeste Røser forraade, at de ere alt Andet end ægte, en frygtelig Støi, idet de give en Dands tilbedste, som ganske vist ikke har noget Europæisk ved sig. I en anden Gade sees et transportabelt Marionetteater, hvis Directeur idetmindste forstaaer den Kunst at bringe de Spillende til at tale høit, en nødvendig Betingelse for, at de begjerlige Til- hørere skulle kunne paafjønne Præstationerne, da Tummelen fra Hovedgaden næsten er istand til at overdøve Alt. Her seer man et Par Akrobater, der klæbte som Tivolis og Alleen- bergs Konstnere ikke i mindste Maade lade sig genere af den sølede Gade, men uførtrodet gjøre deres halsbrækkende Kon- stler, der ofte henrive Publicum til Begeistring. Man seer saaledes undertiden Een spadsjere om, bærende paa Mæven en lang Stang, paa hvis øverste Ende en Anden balancerer i den sienstynligste Livsfare — Alt kun for at tjene et Par Pence.

Kjens Politik.

Den 10de November 1864.

Rigsraadets Folkething har nu i et offentligt Møde givet sit Samtykke til Freden med 75 Stemmer mod 21, efterat en Majoritet i det som Udvalg constituerede Thing i et hem- meligt Møde med Etatsraad Fenger som Formand og As- sessor Rimestad som Ordfører havde indstillet at vedtage Regjeringens Forslag uforandret, og Landstinget har idag for- lullede Døre foretaget den første Behandling af den samme

Rigsraadsbeslutning, der førte til det Resultat, at Sagen een- stemmig gik over til anden Behandling, der efter al Sandsyn- lighed vil være tilendebragt inden denne Uges Udgang. I det hemmelige Møde have Rigsraadets Medlemmer modtaget confidentialle Meddelelser af Regjeringen baade med Hensyn til de enkelte Artikler i Fredstractaten og til Stillingen i Almindelighed, og derfor har ogsaa det egentlige Ordliste fundet Sted i Udvalget; i det offentlige Møde motiverede egentlig kun Rigsraadsmedlemmerne enten i eget Navn eller som Talsmænd for hele Grupper deres Afstemning. Freds- betingelserne, saaledes som de nu foreligge Offentligheden, ere saa tunge og ydmygende, at den dybe Sorg, som enhver af Udtalelserne aabenbarede, kun var altsor vel begrundet, og Conseilpræsidenten stilledes Situationen fuldstændigt, ligesom han ogsaa sagde den usmindele Sandhed, da han erklærede, at vi ogsaa paa den diplomatiste Valplads var bleven mødtaget til at give efter for Overmagten. Om det havde været muligt at opnaae bedre Vilkaar, hvis Regjeringen, saaledes som H. Hage forlangte, havde staaet med Sværdet i den ene og Fredsfaanen i den anden Haand, er vanskeligt at sige, men vist er det, at værre kunde de ikke godt være blevene, og efterat Afslutningen havde fundet Sted, efterat Modløsheden Dag for Dag var bleven næret, vilde Rigsraadet have paadraget sig et større Ansvar, end det kunde bære, hvis det havde modsat sig Fredens Afslut- ning. Med Hensyn til Fredstractatens Stipulationer fremgaaer det af den fjerde Artikel, der omfatter Grændsereguleringen, at vi hverken have opnaaet en i strategist eller commercial Henseende betryggende Grændse, da et Blik paa Kortet viser, at den bugter sig saaledes, at den næsten vil blive en Umul- lighed at bevoget den, og af Nordfløvig have vi kun beholdt en Strimmel Land, der giver os et paa det Næste udregnet Bederlag for de jydsk Enclaver. De tagne Skibe skulle tilbagegives eller erstattes, og Hertugdømmerne beholde deres særlige Fonds, alle Domainerne, deres Kassebeholdninger, den flensborgske Samling af Oldsager, de dem vedkommende Archiwager osv. Medens den ottende Artikel bestemmer, at den Andeel af Fællesmonarchiets Statsgjæld, der falder Hertugdømmerne til Last, skal udgjøre 29 Millioner Rigs- dalere istedetfor 38 Millioner, der tilkom os, hvis Retsfærdig- heden istedetfor Bold og Overlast havde Roget at staae med denne Opgjørelse, fastsætter den niende Artikel, at denne Gjæld kan afgjøres enten ved contant Betaling eller ved Af- givelse af danske uopfyldelige Fve-Procent Obligationer til Statskassen eller endelig ved nye Schleswig-holsteinske Obliga- tioner. Det er paafaldende, at disse Alternativer ere op- stillede saaledes, som om det var en ligegyldig Sag, hvilket der valgtes, skjøndt Forskjellen mellem den første og den sidste Betalingsmaade ganske sikkert vil udgjøre flere Millioner. Den tyvende Fortolningskunst, hvis Underfundighed har paa- ført os saa smertelige Tab, baade i national og politisk Henseende, vil sikkert faae en velkommen Tumsplads i den 10de Artikel, der fastsætter, at indtil Hertugdømmerne have over- taget den Sum, som de i Overensstemmelse med den 8de Artikel have at udrede, skulle de hvert Halvaar erlægge 2 Procent af bemeldte Sum, medens 2 Procent om Aaret, hoormed Gjelden skal amortiseres, først erlægges efter Over- tagelsen, eller i det Høieste fra Hertugdømmernes endelige Organisation at regne, men Tidspunktet inden hvilket dette skal skee, skjøntes ikke at være fastsat i Artiklen, som, hvis vi have forstaaet den rigtigt, altsaa er mindre heldigt af- fattet.

Blandt de Talere, som under Ordlistet erklærede, at de vilde give det af Regjeringen forlangte Samtykke nævnte vi Udvalgets Ordfører, E. Rimestad, som paa en værdig Maade løste sin sørgelige Opgave, og Hall, der ifølge den modneste Overveielse er overbevist om, at Krigens Gjenopta- gelse er en Umulighed og som vel seer Fremtiden sørgelig, men ikke haabløs. Han haaber, at de danske Slesvigere, der have bevaret deres Nationalitet under fuldt saa farlige Kampe, ogsaa nu vilde holde fast ved den, og han minder om, at de Afstaaedes Skjebne endnu ikke er afgjort; thi skjøndt Tracta- terne brydes, er der dog Agtelse for Nationalitetens Ret til- bage, som idetmindste een Herfter har vedkjendt sig. Et vir- keligt Venkab mellem Danmark og Tydskland, saaledes som Tractaten forudsætter, kan kun opstaae ved at Tydskland giver tilbage, hvad der er Dansk, og denne Stemme lyder ikke blot fra Rigsraadet, men ogsaa fra mange Steder i Tydskland. En saadan Løsning kan finde Sted, og vi vide, at den vil blive støttet fra andre Sider. At Repræsentanterne for Nord- fløvig og for de jydsk Enclaver, der med Finsen erkjendte, at om Tractaten end ikke var en Dødsdom for hele det danske Folk, er den dog en Dødsdom for de danske Sles- vigere, ikke kunde give deres Samtykke til Freden, er natur- ligt, og hele den danske Nation deler deres Smerte i Adskil- lelsens Dieblit. Til de mere fremragende Politikere, som stemte Nei og om hvem det ikke tør siges, at de kun lode sig lede af Fjæle- sespolitikken, da de meget godt vide, at de ville komme til at gjennemføre og bære Ansvar for de Forholdsregler, som de foreslaae, hørte H. Hage, Steen og Monrad. Den forhæn- varende Conseilpræsident udtalte sig i meget stærke Udtryk mod at give det forlangte Samtykke. Han paastod, at vor Modstandskraft ikke var brudt, at Ingen kunde vide, hvor-

ledes Strømningen vilde gaae i Europa, at det ene af Eng- lands Kamre havde stemt til vor Gunst, medens der i det andet kun var en halv Sweets Stemmers Majoritet imod os, og at det kun var ved Udholdenhed, at vi kunde vinde Eu- ropas Sympathi og Seir i Kampen. Men han aabnede ikke den ringeste Udsigt til, at der vilde skee et Omflag i den europæiske Stemning, eller til at Minoriteten i det engelske Parlament vilde forvandle sig til Majoritet, eller til at der andetslede viste sig det ringeste Tegns til vor Gunst, i saa Fald vilde han have fundet en ganske anden Tilslutning, end nu var Tilfældet.

De fornemste Organer for den offentlige Mening i Europa betragte ogsaa Fredens Afslutning paa det fast- satte Grundlag som en fuldstændig Skjendsgjerning, medens de dog ikke kunne finde Udtruf, der ere stærke nok til at karakterisere de tydske Stormagters Fremfærd imod Dan- mark. "Times" har indeholdt flere Artikler, hvori den truer Preussien med alle mulige Ulykker, skjøndt Verdensorganet fast- holder det selvsjærlige og ydmygende Ifke-Interventionsprincip, der af dette Blad betragtes som den høieste politiske Visdom. "Morning Post" erklærer derimod, at de neutrale Magter bør være meget agtpaaagivende og søge at forhindre, at Preussien benytter den nærværende Situation til sin Udvidelse, og at det ikke sømmer sig for dem, at lade sig affryse med saadanne Argumenter, som v. Bismark har benyttet mod Danmark. Men "Morning Post's" Trudsel ere desværre som oftest kun tomme Ord; de Handlinger, der skulle give dem Betydning, udeblive, og derpaa stoler Preussien.

— Man veed, at Fyrsternes Reiser ikke interessere os meget, siger Forcade, eller at vi tillægge dem særlig Betydning. Keiser Alexanders Reise til Nizza giver os derfor ikke An- ledning til at anstille politiske Betragtninger. Man har Ret til at anvende den gamle Doges Ytring til Ludvig XIV paa Czaren, da han drog gennem det østlige Frankrig. Svad der maa have forbauset ham mest i Frankrig, der nærer en saa varm Deeltagelse for Polen, maa have været at see sig der. Frankmandene betragte Keiser Alexanders Besøg som en dristig Handling, især da det ikke har bidraget til at formilde Polens Skjebne. De nordiske Politikere synes at ville ende dette for dem besværlige Aar med de Udflugter, som den travle Engländer kalder Trips. Medens Czaren begav sig til Nizza, vendte dette Aars navnkundige Statsmand, den af Lykken begunstigede v. Bismark tilbage fra Biarritz. Den stakkels Grev Redberg foretog en uheldigere Reise; han forlader Ministeriet, fordi han begik den fejl, at lade den østerrigske Politik rette sig altsor meget efter den preussiske. Tingene ville altsaa atter gaae den vante Gang i Tydskland. Den forbigaaende Forbindelse mellem Østerrig og Preussen er til- ende. Østerrig, som sammenfalder sit Rigsraad, bebuder, at det vil beskæftige sig med sine indre Anliggender, leve i god Forsaaelse med hele Verden og atter optræde som Smaa- staternes Beskytter. Paa Gjennemreisen har v. Bismark ikke unbladt i Paris at forsikre, at Preussen aldrig har paataget sig den forpligtelse, at garantere Østerrig Venedig. Czaren har sikkert givet Keiser Napoleon den samme Forsikring. Norden har forladt den politiske Skueplads, den indtages nu af Italien.

I Besiddelse af en Konge, der føler ligesaa varmt for Italiens Enhed, Selvstændighed og Uafhængighed, som den mest patriotiske af hans Undersaatter, lebet af døgtige Stats- mænd og med en Hær paa 300,000 Mand, anført af prøvede Generaler, optræder den italienske Nation under vanskelige Forhold med en Besindighed, Klogskab og Værdighed, der sikkert vilde krone dens Bestræbelser med Held. Forholdene ere vanskelige i det nærværende Dieblit, da de Franstkes Keiser, efter at have afsluttet Septemberconventionen, synes at være Frygt for at være gaaet for vidt og søger at bort- forklare dens Betydning. Monitørens Spalter ere fyldte med diplomatiste Actstykker, hvori Drouyn de Lhuys udtaler sin Regjerings Omsorg for Pabens timelige Magt og er- klærer, at det romerske Spørgsmaal ingenlunde er afgjort ved Conventionen, men at Frankrig har forbeholdt sig hele sin Handlensfrihed. Florents maa ikke betragtes som et Bede- sted paa Veien til Rom, siger Frankrigs Udenrigsminister, idet han næsten truende tilspøier, at naar man tilbageholder Pantet, ophæver man Overenskomsten. Men han vogter sig for at sige, at Italienerne have opgivet Tanken om Roms Besiddelse, og naar de have flyttet deres Hovedstad til Flo- rents, have de givet det af dem forlangte Pant. For at danne en Modvægt til den franste Udenrigsministers Erklæ- ring har den italienske Regjering offentliggjort en ny De- peche fra den italienske Gesandt i Paris, hvori han beretter, at Conventionen fuldstændigt vil blive opretholdt efterat det først er kommet til en Forklaring mellem ham og den franste Udenrigsminister. Den italienske Regjerings officielle Organ har endelig ogsaa offentliggjort en Depeche af 7de Octbr. fra General La Marmora til den italienske Gesandt i Paris, hvori han med stor Styrke erklærer, at han vil holde sig til Conventionens bogstavelige Fortolkning, og at han med den største Samvittighedsfuldhed vil overholde den. Med Hensyn til Drouyn de Lhuys' Bemærkninger om Italiens nationale Bestræbelser, bemærker Victor Emanuels Ministre, at de ikke

kunne fremkalde en international Debat, da et Folks nationale Bestræbelser indenfor dets egne Grænser er et indre Anliggende. Hvis der skulde udbrude en Revolution i Rom, efterat Fransmændene have forladt denne Stad, forbeholder han sig den samme fuldstændige Handlingsfrihed som Frankrig har forbeholdt sig. Man ventes, at det italienske Parlament med stor Majoritet vil stadfæste Conventionen, især efterat Ricasoli, Cavours Efterfølger, hvis ubøielige Charakter gjorde ham usikkert til at staa ved Roret under Forhandlingerne med Cabinettet i Tuilerierne, har erklæret i en mailandsk Avis, at Conventionen formindsker de Baasfæligheder, der følger sig i Veien for Roms Besiddelse.

— Paa Krigsfluepladsen i Amerika er der i denne Uge ikke foregaaet Noget af Bistighed, og det viser sig nu, at Efterretningen om Atalantas Indtagelse af de nordlige Staters Armeé var urigtig. Tabet af denne Stad vilde ogsaa have været meget stort, ja næsten uerstatteligt for Syden, da det her har sine Tøihuse, sine Kanonstøberier og alt det til Hærens Forsyning nødvendige Materiale. Men uaagtet Unionens Aviser indrømme, at General Grant har maattet udføre en tilbagegaaende Bevægelse ved Richmond, er det set at see, at Sydstaternes Stilling i dette Tiedstik er meget betænkelig, og at de maaske anvende et Middel, som de sikkert kun i den yderste Nød vilde anvende, for at forstærke Hærens Tilgang. Dette Middel bestaaer i at bevæbne Negerflaverne, og det er en af Sydens Aviser, som underretter os om denne Beslutning. „Den Plan“, siger „The Enquirer“, „at optage vaabenbygtige Negere i Armeens Rækker, efter først at have givet dem deres Frihed, vinder almindeligt Bifald i Richmond. De fleste Planterere i Syden have erklæret sig villige til at frigive et vist Antal Slaver for at indlemme dem i Armeen. Vi have modtaget mangfoldige Forsikringer om denne Forholdsregels Popularitet, uden at nogen Stemme endnu har høvet sig derimod“. Men Præsident Jefferson Davis' officielle Organ tager dog et Forbehold og slaar det fast, at Slavernes Optagelse i Armeens Rækker ingenlunde er eensbetydende med Negerens Emancipation. „Det er, siger denne Avis, kun en Afbenyttelse af Herrens uomtvistelige Ret til at frigive sin Slave; det er en Betsønning for dem, der forsvarer os, at afsenke dem Frihedens Gøder. Man maa ikke sammenblande dette Spørgsmaal med Spørgsmaalet om den hvide og den sorte Races Ligeberettigelse“. Trods slige Erklæringer vedblive dog Sydens Tilhængere at forstærke, at Krigens Hovedaarsag var Uoverensstemmelse mellem de commercielle, industrielle og agricole Interesser, medens Slavespørgsmaalet var aldeles underordnet. De, der have ladet sig lede bag Lyset af disse dristige Forsikringer, ville nu kunne indsee, hvad de have at betyde. **M.**

Gaven.

(Af „En Prestmans Anteckningar“, ved Aug. Blanche.)

Det var en Vinteraften, koldt og mørkt; Sned og Sneefog holdt Vat ude i Stoven og dansede lystigt i Rjæde over opblødte Veie og rundt om mosgroede Stammer, i hvis Ørene Stormen spillede op med sin skændende Musik. Men inde i et ensomt lille Hus var der luunt og godt; Manden, som havde været paa Arbejde hos Herremanden den hele Dag, strakte sig paa Sengen, og Træthedens Slummer havde bemægtiget sig hans Øinder, fjænt Blikket med Fryd og Glæde havde hvilet paa hans unge Husfru, der sad med et spædt Barn ved Brystet. Spaaner og Kvass af Fyrretre flammede paa Skorstenen; en stor Kat stod tæt ved Siden med sin Opmærksomhed deelt imellem Madmoder og Mad: en stor Staal Kælle, som den overveiede Muligheden af at rapse, naar hendes Blik engang blev sæt i en noget mere betryggende Retning.

Hun hørte paa Stormens Lyden, da Døren aabnedes, og en Dreng paa knap en halv Snees Aar kom ind. Det var en Søn af den nærmeste Nabo — næsten tre Fjerdingvei borte.

„Nei, Jørgen! hvordan kommer Du her i dette Guds Veir, saa seent paa Aftenen?“

Konen fik ikke strax Svar, saa betagen var Drengen af Overgangen fra den kolde Vandring til den varme Stue; han stod og rystede, saae paa Siden og holdt Hænderne op for Ansigtet med de forrøsnede Fingerspidser i Munden.

„Hvordan er det med Fa'er og Mo'er, min Ven?“ vedblev hun sit Spørgsmaal.

„Det er daarligt. Fa'er har Feberen hver Dag og har saa ondt i Brystet og kan slet ikke røre sig. Og Mo'er ligger ogsaa og er saa mat, saa mat — bad hun, jeg skulde sige. Og den lille Søster —“

„Din Søster?“ afbrød Konen ham.

„Ja, den lille Søster! som kom igaar; hun striger og skriger, men vi har Angenting at give hende. Jeg skulde spørge, om Du vilde give mig lidt Mælk, sagde Mo'er.“

„Kom, min Dreng! hvorfor har Du ikke været her før? Jeg vidste jo ikke, at det var saa snart.“

Idet samme havde hun reist sig, lagt sit Barn ned i Puskerne og vendt sig om mod Skorstenen.

Men der havde Ratten seet sit Snit, og nu luffede den blot i al Hast ind under Sengen, idet den stikede sig om Munden.

„Men Gud, hvad skal jeg dog nu gribe til? Det afskyelige Dyr! o jeg kunde græde af Harm: at den heilige Mælk! og jeg har ikke en Smule mere, og det er for silde at gaas op paa Herregaarden — det er jo den reent modsatte Dei — og de ere i Seng deroppe — hvad skal jeg dog sende de stakkels Menneſter?“

Men længe stod hun ikke raadvild. Hun puslede et Dieblik om sit lille Noer, tog en Smule i Lommen „til Manden og Konen“, gav sig ikke engang Tid til at vække sin egen Mand, men fastede blot et Tørklæde om sig og sagde: „Maa, min rare Dreng! tag Dig en Sturk Lyndtøl der paa Bordet, og saa afsted, alt hvad dine smaa Been kan løbe.“

Og saa gif Veien gennem Skoven ad den lange, vaade Dei, dobbelt tung at gaas i den bølgede Aften. Raff var Gangen, og varme bleve Begge, altsom de kæmpede sig frem imod Blæsten. Den tykke, tætte Sne gjorde Klæderne hvide, men rystedes af ved de hurtige Strid og smelte paa Kinderne og paa Brystet for det stærke Aandebdrag. Saa kom de efter omtrent en Times Vandring til Naboehuset. Manden laa og stønnede næsten bevidstløs i en svær Sygdom, Konens ubtærede Ansigt viste noksom hendes Lidelser, og neppe nok syntes hun at kunne strække sin magre Haand frem til en plump Dugge, hvor det spæde Barn laa og jamrede sig.

„Guds Fred!“ sagde den indtrædende Kone. „Den kan nok behøves her; det slaar jo ikke til. Her er lidt, som Du og han kan lædse Jer paa; men til den lille kunde jeg Angenting sende — saa kom jeg selv.“

Hun tog Barnet op og lagde det ved sit eget Bryst, rigt og varmt, som det var hos denne fattige Kvinde. Hun snakkede lidt til de søge Forældre, hun fik ogsaa Drengen til at hjælpe lidt bedre, end enten han eller de stakkels Folk selv havde kunnet overkomme. Saa blev Barnet roligt og stille, faldt efterhaanden i Søvn og fandt en usoflyret Hvile, da hun atter lagde det fra sig.

„Farvel! og Gud være med Jer! nu lister jeg hjem, men imorgen tidlig er jeg her igjen, og saa skal jeg nok sørge lidt bedre for Jer.“

Saa gif hun, og efterlod Vandring og No. Stormen var taget til, men nu bar den hende hjemad, og Skyerne havde den jaget bort, saa at Stjernerne lyste.

„Hvor deilig det dog stinne i Aften!“

Saa, visstelig smilte de klart og ventligt til hende.

Literatur.

— „De tre nordiske Nigers Historie“ af Prof. C. F. Allen have vi alt Mentet en forholdsvis udførligere Omtale, da første Hefte var udkommet. Med de nu udgivne andet og tredje Hefte er første Bind sluttet, hvilket atter er inddeelt i sex Bøger. Af disse giver den første som Indledning en klar og temmelig udførlig Skildring af de almindelige politiske Forhold i Norden i det femtende Aarhundrede, hvilke fortsatte sig og udfoldte deres Virkninger under Kong Hans' Regjering, der optager Resten af dette Bind, som altsaa ender 1513. Hele Bærket er, som det vil erindres, bestemt til at fortælle om Perioden fra 1497 til 1536. Vi kunne gjøre os en Glæde af at gjentage, efter Gjennemlæsningen af det fjerde Udkomne, hvad vi angaaende første Hefte yttede med Hensyn til Fremstillingen: at den er behagelig og livlig, uden dog at forlade den objective Tone, som saa godt stemmer overens med Forfatterens grundige Lærdom. Professor Allen har i en Fortale, som følger med det afsluttede første Bind, gjort Rede for sin Plan og dens Udførelse. (Gyldenballe Boghandels Forlag.)

— „Sjæle- og Tænkelse i almenfattelig Fremstilling“ af F. Nielsen, Professor og Sognepræst. Denne Bog, der første Gang udkom 1857, er ikke bestemt til at være „vigtig for Videnskaben selv, men kun for dens almindelige Tilværelse“. Den er nærmest skrevet for de unge Menneſter paa Seminarierne, „der ikke have nogen forudgaaende videnskabelig Dannelse“. Forfatteren omtaler selv, hvormeg han stylder Mynsters og navnlig Sibberns Arbejder om Psykologien. Den nye, anden Udgave, der ikke indeholder betydelige Forandringer, anbefales „ogsaa til andre Lærelærere“ (end Seminarierne), „navnlig til saadanne Realskoler, der behøve deres Elever udoover Confirmationstiden.“ (Andr. Fred. Høsts Forlag.)

— „Erindringer om Skolevæsenet og Omrids af Folketskolens Historie“ af E. C. Carlſen, Lærer ved Slagelse Borgerſkole. Dette lille Arbejde — tidligere meddeelt i det af Forfatteren udgivne Skolekrift: „Samleren for Skolen og Læreren“ — indeholder i sit første Afnit en Beskrivelse af en Rundreise til flere Landsbyſkoler og af Samtaler vedrørende Almueundervisningen, gemyttlig fortalt og baade rare og ret belærende at læse. Bogens anden Halvdel har historisk Interesse. (E. L. Thaarup i Kjøbenhavn.)

— „Efterladte Eventyr og Fortællinger“ af Bernh. Sev. Ingemann. Disse Smaating, af hvilke forresten de fleste forhen have været trykte — den Første:

„Pulcinella“ er dette Blads Læsere bekendt — ere karakteristiske for den Ingemannske Poesi, og ligesom de derfor ere et rørende Minde om den Udsødes Forfatterſkab, saaledes ville de være et hjerteligt Supplement for Eierne af hans øvrige Bærker. (E. A. Reizels Forlag.)

— „Portemonnaie-Almanak for 1865“ har til Titelvignet Prindsesse Dagmars Portrait, og indeholder, foruden den autoriserede Almanak, en jødisk Kalender og endel nyttige Oplysninger. Bogens Pris og dens Udtyr ere ligesom de foregaaende tre Aarganges. (K. Bissings Forlag.)

— Af de bedste Digte, som i Anledning af Krigen i 1864 paa forskjellige Steder ere fremkomne offentlig, udkommer under Titlen „De Faldnes Minde“ en Samling paa Aug. Westrups Forlag. Den vil udgjøre 12 Hefter, hvoraf de to første have forladt Pressen; Nettoindtægten tilfalder de Saarede og de Faldnes Efterladte.

— Traduttore Cecil Hornbeck har til Vejledning udgivet en Række „Engelske og danske Samtaler over Emner af Hverdagslivet“. Som et Anhang i Bogen findes en Samling af Idiatismer eller særegne Talemaader. (K. Bissings Forlag.)

Kunst.

— Efter Striegler's bekendte Photographi er der paa Wølbites Forlag udkommet et Portrait af Michael Döfning Wiehe. Det er lithographeret af E. Fortling.

— Som Pendant til det store Portrait i Lithographi af Kong Christian IX er der fra det Børgengenske Institut udkommet et Portrait af Hds. Maj. Dronning Louise. Paa samme Forlag er ogsaa udgivet et Portrait af Prindsesse Dagmar.

Blandinger.

— I vor paa gammelbogs Mirakler saa yderst fattige Tid undrer man sig dobbelt, naar der aabenbarer sig noget Overnaturligt. Saaledes gif det forleden Politiretten i Maastrid, hvor en Soldat stod anklaget for at have stjaalet en meget værdifuld Guldstaal, der var henſat som Offer ved et af den hellige Tomfrues Altare. Efter hans Forklaring hang dog Sagen anderledes sammen. Hans Familie var meget fattig; da han ikke sinde anden Udvei, bønſøgte han den hellige Gudsmoder om Hjælp, og medens han knæende bønſøgte i Bøn og andægtig Beskuelse af hendes med Juveler oversaaede Klæder, bødte hun sig ned, tog Guldstaalet og leverede ham den med et henrivende Smil. Denne Forklaring optoges af Dommerne med dyb Tausked, og Sagen tilfillede den geistlige Domstol, der vel fandt Miraklet yderst ubehageligt, men tillige ansaae det for upolitisk, at drage Sagen i Tvivl. Soldaten fik derfor Tilladelse til at beholde Staalet, men det blev ham strengeligen forbudt, for Etertiden at modtage lignende Gaver af hellige Billeder.

— Et selsomt Exempel paa Kirketugt berettes fra Byen Raggel i Tyrol. Den nidjære Sognepræst havde nemlig flere Søndage i Rad savnet et Medlem af Menigheden i Kirken; da denne usjønsonomme Person saaledes ikke syntes at ville søge Guds Huus med det Gode, maatte han tvinges, hvorfør Præsten udfærdigede følgende Befaling, der tillige forsynedes med Forrighedens Paategning, og gav den til en Officiant: „Efterſom det er vitterligt, at Hr. . . i længere Tid ikke har overværet Gudsstjenesten, anmodes De om at begive Dem til hans Bolig og føre ham til Kirken. Skulde han sætte sig til Modværge, kan De kalde Hjælp til og bringe ham derhen med Magt. Efterat han er kommen ind i Kirken, har De at tage Plads hos ham. Skulde han anstille sig sig og falde om, kan De lade ham ligge paa Gulvet; men hvis han gjør Støi, kan De, for at helbrede ham, tilſæde ham 10 til 12 Slag med en Stok. Raggel, i Mai 1864.“

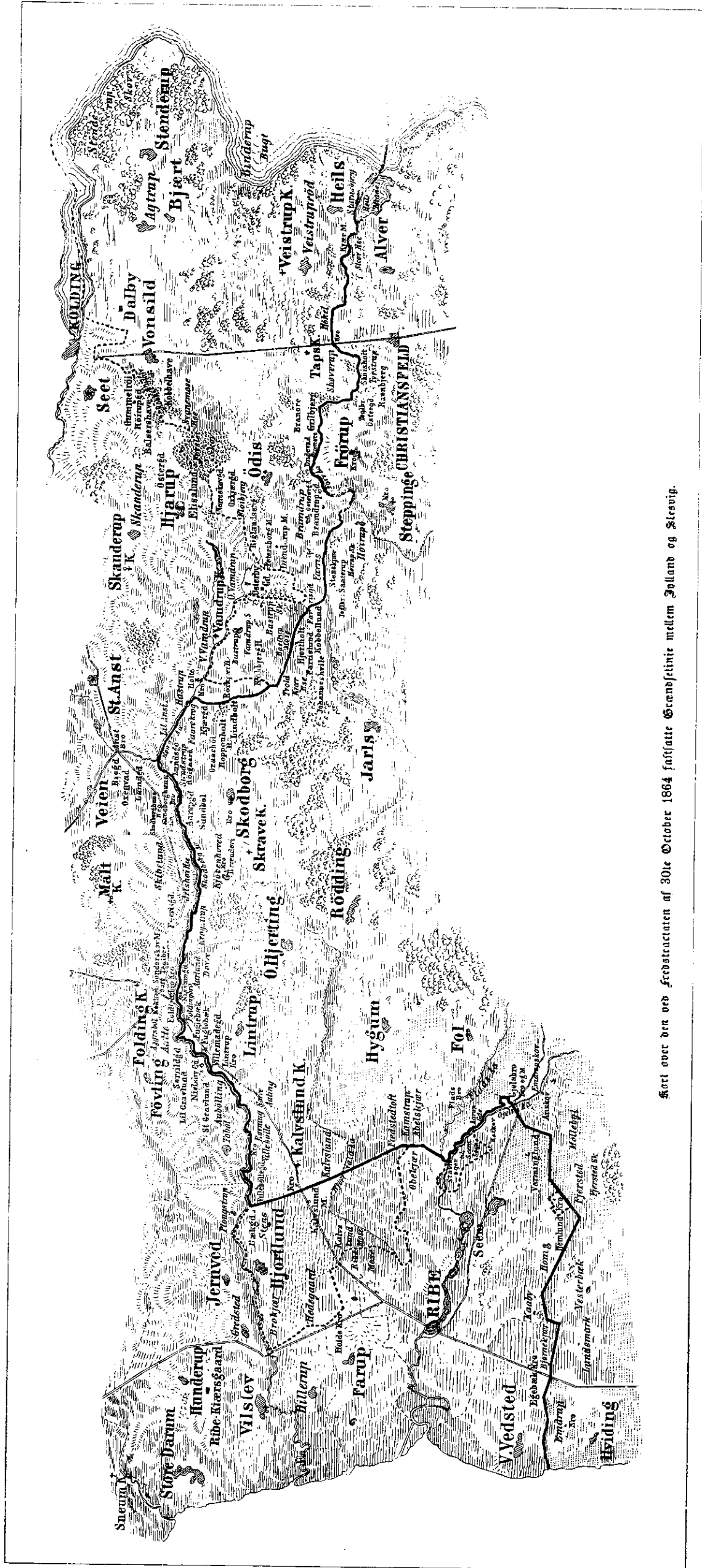
— De bekendte Børsmatadorer, Brødrene Pereira i Paris, agte at udgive en kæmpe-Encyklopædi, der skal omfatte al menneskelig Viden. En betydelig Sum er stillet til Raadighed for at sætte dette Foretagende i Værk, og et stort Redaktionspersonale er vundet for det; Omfanget anslaaes til 200 Bind, af hvilke hvert skal have en særlig Forfatter. Det første Bind ventes udgivet ved Vinterens Begyndelse. I Forbindelse med dette Foretagende agte Brødrene at grunde en Creditbank for literaire og kunstneriske Frembringelser, en Credit mobilier for Intelligentsen.

Gaade.

Seg er en ringe, mørk og fattig Bolig,
Men enten Du er fattig eller rig,
Du gjøre Dig dog best med mig fortrolig.

Den, som mig bygger, vil mig ikke have;
Den, som mig kjober, sjenker strax mig bort,
Og Den, som faar mig, aldrig seer sin Gave.

Men siden han dog altid mig beholder,
Thi Fred og Ro mit Hjert ham give kan,
Skjøndt Synet af det Sorg og Kvide volder.

Kort over den ved Fredstractaten af 30te October 1864 fastsatte Grændselinje mellem Jylland og Slesvig.

Grændselinjen mellem Jylland og Slesvig.

Den Krig, som, efter hvad der siges, paaførtes Danmark for at værne om den tydske Nationalitet, er endt, og Sønderjylland er desværre erobret. I hvorvel der maaffee kunde være Grund til at antage, at de tydske Stormagter, som vare saa smtsfænde for det Tryk, der efter deres For- mening hvilede paa deres Sprogskæller, ikke vilde have vendt Forholdet om, og grebet efter hvad der var Dansk, saa er Enden dog bleven, at endog de nørrejydske Enclaver ere lagte tydfor Danmarks tilkommende Landgrændse, medens kun et i Fladeindhold og Folketal tilsvarende Stykke af det forrige Sønderjylland til Vederlag er lagt under Danmark. Dette Udfald af Sagen skyldes vist nærmest det preussiske Cabinet, som synes med særdeles Iver at have holdt paa den nordligst- mulige Grændse, uden Hensyn til Befolkningens Sprog eller Dnsfer.

Den nye Grændse er affat paa Kortet med en sort Streg; den vil om saa Dage blive reguleret i Marken af en i dette Niemed nedsat Commission af Danske og Tydske.

Dpløsning paa Charaden i Nr. 267:

Hannibal.

Dpløst af Ritte paa R. S., Hellig Olaf, Lykkaffen Roland, Søde Frid i Svendborg, Soldaten paa Jorpost i Åsens, en Dame i Bogense, de nye Søskende, de demasterebe Fantipper, Adolfsens Søster, Uopdragelsesbørn i Bogense, J. S. i Helsingør, To Autodivacter i Grenaa, Absalon B., Gora i Thisted, Camilla L., en agte Jøde, Die Westertoy, de tre Gratier i Solofstuen.

Dode.

John Leech, „Punch's“ berømte Tegner, † 29de Decbr., 47 Aar. Paul Petrovitch Liprandi, russisk Infanteri-General, Deeltager i alle de større Felttog fra 1812-56, † i Dedsa i Slutningen af Decbr. Grevinde Henriette v. Nassau, født Grevinde d'Alstremont, der havde været i morganatisk Ektekab med Kong Vilhelm I af Nederlandene, Enke siden 1843, † 26de Decbr. paa Støttet Røge ved Aachen.

Veirforholdene paa Landbohøjskolen

fra d. 4de til d. 10de Novbr. incl.

Dato.	Middel- varme (C. °)	Sjæste Varme.	Løveste Varme.	Fugtig- hedsgrad R. 2 i pEt.	Vindstyrk.	Regnbeide i Linier.
4de . .	1,1	3,4	+2,2	67	28" 4,47	—
5te . .	2,5	4,0	+1,0	70	28" 11,72	1,44
6te . .	+3,6	+0,3	+5,4	—	28" 7,67	—
7de . .	0,3	3,1	+6,5	77	28" 4,38	—
8de . .	2,2	5,9	+0,3	82	28" 0,33	1,1
9de . .	+0,4	3,2	+3,3	67	28" 3,05	—
10de . .	2,7	4,8	+0,8	80	28" 2,13	—

Anm. Middelvarmen er bestemt ved Jagttagefter Kl. 7, 12, og 11 og Vind- styrket som Middelstallet af Jagttagefter Kl. 8, 2 og 10.

Verdens-Barometret.

London	10 Novbr. 3	pEt.	Confols . . . 907/8.
Paris	—	3	Rentes . . . 64. 85.
Wien	9	5	Metaliques 72.
Berlin	8	3 1/2	Staats-Sch. 90.
København	11 Novbr. 4	—	Rgl. Obligat. 88.

I den Gyldendalske Boghandel er udkommen:
Lægevidenskabens Studium.

Af Conferentsraad Dr. med. O. Bang.
3die forandrede Udgave. — Heftet 16 Sk.

Ny Billedbog af Lorenz Frølich.

Fra Paris have vi modtaget:

Bébé à la Maison.

24 Dessins par Lorenz Frølich. Texte par une maman.
1 Rd. 72 Sk.
C. C. Lose & Delbanco,
Gothersgade Nr. 11.

Billige Visithort.

Visithort paa Glacé med Navn expederes til 5 Mk. 100, 3 Mk. 50 og 2 Mk. 25 Stk. i P. L. Larsens Papir- og Ga- lanterihandel, Krystalgade Nr. 19. Nye Galanterivare ere ankomne, og anbefales til Julepræsenter til de billigste Priser. Rammer, Albums og Photographier udsælges billigt. Galanterivare til Broderier udsælges billigt. De billige Nodemapper à 4 Mk. Stk. haves atter paa Lager.

I Commission hos Undertegnede er udkommet og faaes i alle Boglader i Danmark, Norge og Sverig:

Bandager og Instrumenter

afbildede og beskrevne med en tilføiet Prisfortegnelse ved Camillus Nyrop, Professor, Universitetsinstrumentmager.
Pris 2 Rd.

G. E. C. Gad,
Vimmelskafet Nr. 32.

Udgivet af Forlagsbureauet i København.